

Jag är så tacksam

Här nedan följer predikan som biskop Javier Echevarría höll under mässan som firades med anledning av att det var 50 år sedan han vigdes till präst.

2005-09-26

1. Firandet av mitt femtioårsjubileum som präst gör att jag vill vända mig till Herren med denna korta bön: ”*Tack, förlåt mig, hjälp mig ännu mera*”, så att jag med förnyad kraft kan vandra omvändelsens och tacksägelsens väg, som är ledstjärnan för att kunna

identifiera sig med Kristus. Jag försöker på så sätt följa i min företrädares spår, biskop Alvaro del Portillo, han som så gärna vände sig till Gud med detta utrop, särskilt när det gällde födelsedagar och andra viktiga ögonblick i livet. Även vi kan med fördel börja våra dagar med detta eller liknande uttryck.

Tack, Herre! Allteftersom åren går ser vi allt tydligare hur barmhärtig Gud är. På samma gång inser vi allt tydligare vår egen begränsning, utan att för den skull hänfalla till pessimism. Men vi behåller lugnet, för Gud låter även oss, var och en av oss, höra de ord som han sade till de första apostlarna: ego sum, nolite timere (Matt 14:27), var inte rädda, det är jag.

När jag kastar en blick tillbaka på de femtio år som gått sedan min prästvigning, kommer jag att tänka på något som den helige Josemaría

sade på 1930-talet: **Vad lite ett liv är att erbjuda Gud! ... (1).**När jag nu upprepar dessa ord, måste jag tillägga ”Hur kort är inte varje människas liv här på jorden, för att hinna tacka den heliga Treenigheten tillräckligt för all närhet och kärlek som den ger oss! Hur fattiga finner vi inte att vi är för att kunna svara mot Guds kärlek så som den förtjänar!

Jag skulle vilja vända mig till Herren med samma djupa tack som det jag har beundrat hos många heliga personer och på nära håll hos den helige Josemaría. Jag vet mycket väl att jag är långt ifrån dessa upphöjda förebilder, men jag skulle verkligen önska att jag kunde göra det. Därför vågar jag nu här att ta upp några ord som Opus Deis grundare uttalade på kvällen strax innan sitt femtioårsjubileum som präst.

Det var den 27 mars 1975, som det året inföll på skärtorsdagen. Vid

hans sida fanns en liten grupp av Opus Deis medlemmar, som tillsammans med honom tillbad det heliga Sakramentet. Plötsligt började den helige Josemaría att uttala sin inre bön, denna bön som mot slutet av hans liv hade kommit att bli en ständig bön, natt och dag, eftersom Herren hade givit honom nåden, som även en del av Kyrkofäderna har berättat om, att denna bön aldrig avbröts, inte ens under sömnen.

Vid detta tillfälle, bland andra uttryck för hans förtroendefulla samtal med Jesus, närvarande i den heliga hostian, hörde vi honom uttala dessa ord som rörde oss alla djupt: ***Gratias tibi, Deus, gratias tibi!*** (Tack Gud, tack.) Våra liv, vars och ens liv, måste bli till tacksägelse. Hur blev Opus Dei till? Det var du, Herre, som lät det bli till, med hjälp av en bunt unga snorvalpar... ***Stulta mundi, infirma mundi, et ea quæ non sunt*** (det som världen ser

ner på, det som ringaktas, ja, som inte finns till)(jfr. 1 Kor 1:27-28). Allt som aposteln Paulus ville lära oss har blivit uppfyllt. Du sökte medel som var helt oförnuftiga, inte lämpliga för ändamålet, och ditt verk har trots det sträckts ut till att omfatta hela världen. Alla tackar dig, i Europa, på många platser i Asien och Afrika, och i hela Amerika och Oceanien. Överallt tackar man Dig. (2)

Om ett helgon uttrycker sig på detta sätt, hur skulle jag inte känna mig, som är så långt ifrån honom, såväl vad gäller mänskliga egenskaper som i andliga gåvor? Men jag vet att när Herren gav mig prästämbetet, sade han ”du är min vän” (jfr Joh 15:15). Med prästämbetet gav han mig förmågan att hos människorna förnya hans heliga korsoffer och att tilldela dess frukter genom de övriga sakramenten. Jag vet att han givit mig gåvan att kunna förkunna hans

ord, att företräda honom inför människorna, att vara innerligt förenad med honom, som önskar närma sig alla varelser och tar mig som redskap till det. Han har också givit mig – *nåd och åter nåd* (Joh 1:16) – den pastorala omvårdnaden om Opus Dei, denna lilla del av den ”*lilla hjorden*” (Luk 12:32) som utgörs av hans Kyrka. Hjälp mig att be Herren att han ger mig kraft att slutföra det uppdrag han givit mig, och att jag med det kan göra plogfåran än djupare som mina företrädare påbörjade i arbetet att leda denna prelatur.

Herren har på något sätt underkastat sig oss prästers vilja, har velat att orden vi uttalar och åtbörderna vi gör när vi firar den heliga mässan i människors minne skall återkalla påskmysteriet som handlar om hans död och uppståndelse. Så som den helige Augustinus sade: ”Han är ”*interior intimo meo*”, längre in än

mitt innersta (3). Vi önskar i varje ögonblick känna hans närvaro i vårt inre, så att vi under dagens alla timmar känner att vi är helt hans och hans verktyg, helt och hållet hans präster, Jesu Kristi präster.

2. När vi tittar på våra egna liv, kan var och en av oss upptäcka denna kärlek utan gränser, alltid ung och alltid ny, som den heliga Treenigheten har givit oss i gåva. Gud har sett på oss alla med gudomlig uppmärksamhet, med det utsökta intresse som han skänker sina varelser på jorden. Det råder inget tvivel om att för Gud, vår Fader, är varje människa ovärderlig och unik. Aposteln Paulus säger: *Empti enim estis pretio* (1 Kor 6:20, 7:23), Gud har köpt er och priset är betalt. Ett oändligt stort pris, hans enfödde sons blod, han som blivit till människa för oss.

Men jag för min del åtminstone måste tillstå att mitt svar inte alltid varit det rätta, utan att jag felat mycket – i små som i stora ting. Därför känner jag det obetvingliga behovet att be Herren om fördragsamhet med vad jag brutit. Jag ber er alla att hjälpa mig att be Herren om förlåtelse för att jag inte alltid levt upp till omständigheterna, för att jag inte förstått att Guds största lycka är att vara bland sina människobarn – han som är Fader, Son och Helig Ande – *deliciæ meæ esse cum filiis hominum* (Ordspråksboken 8, 31) – jag gladde mig med människorna. Han önskar vederkvicka sig med mig, med oss, i den största förtrolighet, och olyckligtvis har vi så många gånger inte velat ta emot honom, inte velat samtala med honom.

Än en gång vill jag i min egen mun lägga den helige Josemarías ord, även jag vill erkänna – och i ännu

högre grad än han – att efter femtio år är jag fortfarande som ett stammande barn. Jag börjar på nytt varje dag. Och så kommer det att vara ända till slutet av mina dagar, alltid kommer jag att behöva börja om på nytt. Herren vill det, för att jag inte skall ha anledning att yvas, och inte känna obefogat högmod. Det enda vi kan göra är att bekänna att allt kommer från honom, från hans läppar. Och vi måste lyssna uppmärksamt, med viljan skärpt, redo att följa hans gudomliga ingivelser. (4)

Om ni idag alldeles särskilt vill förena er med mig i bön, skulle jag vilja att ni ber Gud att göra så att dessa den helige prästens ord slår ordentligt rot i mitt hjärta, så att jag helt sanningsenligt kan säga att de är också mina. För min del försäkrar jag er att jag varje dag ber för var och en av er. Jag ber er alla om förlåtelse för

allt jag brutit och för att jag tjänat er för lite, ber er förlåta om jag skymfat någon, om jag uppfört mig mot någon på ett sätt som visar att jag glömde bort att vi alla är Guds älskade barn och bröder till Jesus Kristus.

Jag bönfäller den allraheligaste Jungfru Maria, som stod trofast under Korset (jfr Joh 19:25), att hon gör så att vi kan gå rakt fram på kärlekens väg och för var dag låta kärleken växa, att vi upphöjer Korset och var dag i våra kroppar och våra själar påminner oss om det, så att den önskan som Herren själv nedlade i Opus Deis grundares sinne en viss dag år 1931 blir till verklighet.

Den dagen, det var den 7 augusti, hörde den helige Josemaría under firandet av mässan djupt inne i sin själ några ord ur Johannesevangeliet i Vulgata-versionen som då ännu var

den som användes i liturgin: *et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum* (Joh 12:32) Och när jag blir upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig. Gud lät honom mycket tydligt och klart, i förnuftets ljus, se vilket uppdrag som han i Kyrkans famn gav alla män och kvinnor inom Opus Dei. Flera år senare kommenterade han under en meditation detta gudomliga tilltal på följande sätt: **Denne stackars präst visste inte då att Opus Dei skulle bli gudomligt lagerkransat av Försynen. Vad han däremot förstod var att det mitt bland de mänskliga aktiviteterna måste finnas män och kvinnor som bär Kristi kors högt och synligt i sitt liv och sin verksamhet, Kristi kors som gottgör och frälsar, symbolen för fred och glädje, symbolen för frälsningen och för människosläktets förening, för kärleken som Gud Fader, Son och helig Ande, helig Treenighet, alltid**

skänkt och fortfarande skänker människorna. (5)

3. Aposteln Paulus lär oss: *Ingen kan säga "Jesus är herre", om han inte är fylld av den heliga anden* (1 Kor 12:3). Om aposteln talar på detta sätt, hur mycket mera hjälp behöver inte då vi, som är så fattiga inför Guds åsyn! Eftersom jag vet vilken hjälp Gud alltid ger mig vänder jag mig på nytt till Herren, min Gud, och vill än en gång upprepa: *Tack, förlåt och hjälp mig mera!* Som minnesbild för femtioårsjubileet av min prästvigning har jag därför valt Korset. Jag vill på detta sätt påminna om att i mitt liv, i allas liv, måste övertygelsen växa, den verkliga, praktiska och konkreta övertygelsen – att all vår styrka, våra dygder, det som vi lyckas uppnå, bara har *en* grund, och det är den gudomliga nåden som visar sig alldeles särskilt tydligt i Kristus som dör på Korset för våra synders skull.

För att kunna på bästa sätt arbeta för den nya evangeliseringen, som Johannes Paulus II önskade att vi skulle göra och som nu påven Benedikt XVI på nytt uppmanar oss till, måste vi vara män och kvinnor som lever med blicken riktad mot Korset, vår värld behöver det. Låt oss försöka leva efter detta motto och förkunna det: *lux in Cruce, requies in Cruce, gaudium in Cruce*. (I Korset finner vi ljus, frid och glädje.)

Jag påminner mig andra tankar som Opus Deis grundare lät oss få del av. Nästan i slutet av det glödande samtalet med Jesus i det allraheligaste sakramentet, som jag citerade tidigare, vände han sig så till oss som var omkring honom, till prelaturens trogna medlemmar av alla tider, och påminde oss om något som han ofta hade försökt lära oss: **Vi måste samtidigt, sade han, vara i himlen och på jorden, alltid. Inte mellan himlen och jorden, för vi**

hör till denna världen. Till världen och till paradiset på samma gång! Det är detta som vi kan tänka på när vi vill uttrycka hur våra liv bör vara medan vi är i denna värld. I himlen och på jorden, i båda två. Men samtidigt måste vi vara medvetna om att vi är stoft, att vi är svaga varelser, att vi är det lerkärl som Herren har önskat använda sig av när han vill att vi tjänar honom.(6)

Innan jag slutar vill jag tacka den helige Josemaría som kallade mig att vara präst och som lärde mig allt som jag kan, och Alvaro del Portillo, vid vars sida jag tillbringade så många år. Han var för mig ett mönster på trohet mot Gud. Jag tackar alla de trogna medlemmarna av prelaturen Opus Dei, män och kvinnor, lekmän och präster, biskoparna och prästerna som tillhör Det heliga korsets prästsällskap, liksom alla medarbetare och ungdomar som

kommer till Verket och deltar i verksamheten. Med sina böner och sina uppoffringar hjälper de mig alla och följer mig dag för dag. Jag tackar mina föräldrar och mina syskon som jag är skyldig så mycket när det gäller min kristna och prästerliga kallelse. Jag tackar alla dem som jag träffat under dessa femtio år och som också har hjälpt mig med sina böner, goda exempel och ord. Alla dessa vill jag tacka på det allra djupaste och lovar dem att jag för min del kommer att följa dem med min ständiga och oupphärliga bön.

En alldeles särskild hälsning vill jag ge mina bröder biskoparna och prästerna som är närvarande här idag, och alla dem som inte kunnat infinna sig i person här, men som är andligen med oss idag. Jag tackar alldeles särskilt påven Benedikt XVI för det faderliga brev som han skickat mig med anledning av jubileet och för de tecken på

tillgivenhet han velat ge Opus Dei och min egen person. Det är en uppmuntran för mig att fortsätta att vara trogen hans upphöjda person och det han vill utföra.

Jag vill även uttrycka mitt tack till de tidigare påvarna som jag haft äran att känna. Min tanke går alldeles särskilt till vår älskade påve Johannes Paulus II som vi alla har i så vördad och lyckligt minne. Han var en verklig fader för miljoner människor. Det kunde vi se av den enorma reaktion hans död fick över hela världen. Han utnämnde och vigde mig till biskop och många andra gånger uttryckte han sitt intresse och sin kärleksfullhet till prelaturen av Opus Dei. Full av tillit ber jag om hans förbön inför Gud.

Maria, du eukaristiska kvinna, är också en trogen kvinna vid Korsets fot. När hon sade *fiat!* – må det ske! till bebådelsen, vilket ord hon sedan

upprepade rakt igenom hela livet, svarade hon på Guds kärlek genom att ge hela sin person. Nu beskyddar hon oss, sina barn, med moderlig kärlek. Jag vänder mig till henne med några ord ur *Stabat Mater*, som vi nyligen läste med anledning av festen vi firar till jungfru Marie Smärtors ära.

*Sancta Mater, istud agas, Crucifixi
fige plagas cordi meo valide.* Helga moder, lär mig känna, Jesu kval att de må bränna, djupt sig in uti min själ. Jag ber den heliga jungfru Maria att hon, som så starkt identifierat sig med sin korsfäste Son, lär mig att älska Kristus, Fadern och den helige Ande mer och mer. *Fac ut ardeat cor meum in amando Christum Deum.* Dina kval må mig förtära! Honom älska, honom ära, o Maria, lär du mig. Amen.

Biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat

Rom, Santa Maria Maggiore-
basilikan, 22-IX-2005

1 Den helige Josemaría, *Vägen*, nr 420.

2 Den helige Josemaría, Meditation, 27-III-1975 (cit. hos S. Bernal, *Apuntes sobre la vida del Fundador del Opus Dei*, 6^a ed., s. 358).

3 Jfr Augustinus, *Confesiones*, III, 6, 11 (CCL 27, 33) (cit. i KKK 300).

4 Den helige Josemaría, Meditation, 27-III-1975 (*op. cit.*, s. 357).

5 Den helige Josemaría, Meditation, 2-XI-1958.

6 Den helige Josemaría, Meditation, 27-III-1975 (*op. cit.*, s. 360).

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/jag-
ar-sa-tacksam/](https://opusdei.org/sv-se/article/jag-ar-sa-tacksam/) (2026-04-11)